

Vseh živih dan.

Jaz čutim danes vseh živih dan —
moje srce kipi in polje,
moja duša je židane volje,
kot bila bi pila kraški teran.
Ne čujete? . . . Tam od mračnih lesov
vrši vihar, poln srditih gromov;
in izza megla zdajpazdaj vzplapola
krvavordeč plamen kot meč —
to dneva je novega žar!
O bratje, na pot, življenju nasprot!
Ne bojte se meča krvavega!
Ta meč ni namerjen na zdravega,
na krepkega moža;
ta meč vihra črez grobove le,
požiga razpadle domove le;
kar je čilega, to obvelja.
O bratje, bratje — prišel je čas!
O bratje, bratje — kako je v vas?
So li njive vaše zorane?
Zdaj zvezde ugodne vladajo,
zdaj semena zlata padajo —
so li njive vaše zorane?
Otresite zaduhlih se sanj:
po bliskovo gre vseh živih dan;
kdor ga je zamudil, ves klic zaman,
doživi ga le, kdor je pripravljen nanj!

Oton Zupančič.